

2023. március 5., Nagyböjt 2. vasárnapja –Mt 17,1-9

„Ott elváltozott előttük”

A színeváltozás eseménye mély nyomot hagyott azokban, akik ott voltak a hegyen Jézussal. Levelében Péter bizonyosságot tesz Jézus megdicsőüléséről, mint aki ott volt vele a hegyen, és hallotta az égből jövő szót (2Pét 1,16-19). Amikor János apostol az evangéliuma bevezetőjében arról beszél, hogy látták az ő dicsőségét, akkor is erre az eseményre utalhat (Jn 1,14).

A történetet megelőző részben Máté a Jézus követésével járó kereszthordozásról, Jézus előre megjövendölt szenvedéséről és haláláról beszél, ami Péterben heves ellenállást és értetlenséget szül. Jézus a hegyen meg akarja erősíteni a tanítványokat azáltal, hogy mély istenélményben részesülhetnek.

A hegyen az Atya tesz tanúbizonyosságot Jézusról, szeretett Fiának nevezi, akiben kedvét leli. Ez az isten-gyermekség, az Atyához fűződő közvetlen, bensőséges viszony – a ráhagyatkozó engedelmesség ragyog át lényén, arcán, ruháján.

Jézus követése éppen azt jelenti, hogy hozzá hasonlóan egyre inkább Isten kedves gyermekeivé válunk, egyfajta átváltozás, átalakulás megy végbe bennünk. Ahogyan Szent Pál mondja: „Alakuljunk át gondolkodásunk megújulásával!” (Róm 12,2), vagy máshol: „Szemléljük az Úr dicsőségét, és ugyanarra a képre formálódunk át Lelke által” (2Kor 3,18).

Mit jelent ez az átváltozás, alakulás?

Talán először azt, hogy komolyan vesszük a hegyen a tanítványok felé elhangzó felszólítást: „Őt hallgassátok!” Az Ő hangja irányítson bennünket, az legyen a legfontosabb! Ne az legyen hangsúlyos, hogy mit mondanak az emberek, mit gondolnak rólunk, vagy merre irányítanak ösztöneink, kényelmünk. Követése pedig a kereszt felvételét jelenti, a nehéz és keskeny utat, és az áldozatok vállalását. A megdicsőülés pedig a Golgotán történik, a magunk teljes odaadásával. A másokért élő szeretetben való növekedésből látszik leginkább az Isten gyermekévé alakulás.

Ezt a gyökeres alakulást, belső fejlődést – ami persze a szeretet tetteiben mások számára is látható és megtapasztalható – nem pótolhatják külső jelek: sem vallásgyakorlataink, sem a nyakunkban hordott kereszt, sem a vallási kérdésekben való jártasságunk vagy arról szóló jámbor beszédünk. Ha pedig kialakulna bennünk egy felsőbbrendűségi érzés, hajlam mások megítélésére, egy feddhetetlennek látszó ember imázsának felépítése, már hasonlóvá is váltunk a Jézus által korholt farizeusokhoz.

Ahogyan a tanítványokat fényes felhő borította be a hegyen, egy-egy mély vallási élmény bennünket is elvarázsolhat, érezhetjük Isten közelségét. Ezek a legtöbbünk életében ritkák, és arra valók, hogy amikor nagyon nehéz, erősítsenek bennünket az úton járásban. De nem ezeknek az élményeknek a gyakorisága vagy intenzitása mutatja az Isten gyermekévé alakulásunk mértékét.

Mennyire vagyok színeváltozott ember? Mennyire sugárzik belőlem, mennyire megtapasztalható a körülöttem élők számára Isten szeretete?

Csiky Lajos, Budapest